SONČNA VRATA

Sončna vrata pripeljejo posameznika na pot ljubezni in modrosti. Kdor v sebi odkrije ta Dva čudovita bisera lahko spozna skrivnost celotnega vesoljnega reda, od najmanjših zakonitosti, pa vse do prasvetlobe večnega ognja, kateri napaja vso neskončnost.

Onosmil Zlatobor

61. OBJAVA

7. junij 2016

SKRIVNOSTI ŽIVLJENJA
»RAST II«

Z zadnjo besedo sem vam razložil, kaj pomeni rast in kako poteka tako v materialnem, kot tudi v duhovnem svetu. Slikovito sem vam tako v rasti travne bilke, kakor tudi duhovnem napredovanju človeka in celotnega duhovnega sveta pokazal, kako rastemo in kako ob nenehnem izpopolnjevanju samega sebe večno napredujemo, da bi izpolnili svoje poslanstvo.

V tej besedi vam želim ponovno s pomočjo materialnega sveta pojasniti duhovnega, kako v rastlini, na primer v travni bilki, rast vidno priganja k drugemu proizvodu, k razcvetu ali cvetu. Nato, kako se, gledano z zemeljskega stališča, enak proces odvija celo pri človeku, ob tem pa se tudi v Duhovnem ta proces odvija na enak način in je proizvod v velikem duhovnem svetu nespremenljivo isti, v skladu s cvetom ali razcvetom. Vendar se to lahko edino pokaže s pomočjo ustreznosti.

Glejte, ko rastlina, razvijajoča se iz semenskega zrna, začne rasti, se oblikovati, razvijati, se njenemu Stvarniku zagotovo lahko takoj zastavi vprašanje: »S kakšnim namenom raste?«

No, ker sem Jaz, kot duhovno misleči Stvarnik celotnega vesolja, moral imeti določen namen z vsem, kakor ga imate vi, kadarkoli želite nekaj doseči, je odgovor na to vprašanje seveda naslednji:

»Da Jaz nisem ustvaril rastline zgolj iz kratkočasja niti ji nisem po naključju določil njene celotne ureditve, kakor lahko zlahka opazite ob bližnjem pogledu. Kajti kmalu boste spoznali, da vse spodbijanje, oblikovanje in poganjanje v organizmu rastline zasleduje določen cilj, ki je v naslednji stopnji ob izoblikovanju stebla in listov razcvet ali cvet. Tukaj nastane v drugačnih oblikah drugačen organizem, ki ni niti najmanj podoben prejšnjemu in ki v svojem naročju utira pot še eni fazi razvoja. To je končni cilj rastline, namreč sadež, ali seme za neko novo rastlino njene lastne vrste.

Kakor je v rastlinskem kraljestvu, tako je tudi v živalskem kraljestvu in celo pri človeškem rodu, vsaj dokler se to tiče razvoja njihovega telesa, ki naj služi kot instrument za izpopolnitev duše, ki prebiva v njem!

Sedaj naprej z veliko pazljivostjo preučimo celoten proces nadaljnjega razvoja v rastlinskem kraljestvu in od tam preidimo na podobno v ostalih kraljestvih.

Glejte, pred kratkim ste slišali, kako se v travni bilki ena celica sama nalaga k drugi, eno vlakno k drugemu in kako se razvijajo, kako (slikovito rečeno) krvne kepice pripeljejo svoje sokove v vse dele rastline, jih tamkaj spremenijo, razgradijo, oblikujejo. Videli ste, da duhovna moč vodi v to gibanje, ga spodbuja k nečemu, kar v preprosti obliki še ni razvidno. Sedaj, ko vsi veste, da je razcvet ali cvet druga točka mirovanja, ki se lahko imenuje nova tvorba, veste tudi naslednje: Ob vseh teh sredstvih za ohranitev obstajajočega se iz Matere Zemlje vsrkajo tudi drugi elementi. Ti, v steblu in listih podvrženi

procesu svetlobe, v mnogih rastlinah proizvedejo dišeče cvetove, ki s svojim prelivanjem barv ugajajo vašim očem in s svojim vonjem dobro denejo vašim čutom.
No, razcvet ali cvet ni nič drugega kot proizvod grobo duhovnega, bolj finega duševnega in Božjega Duhovnega. Je stanje duhovnega, veseli blaženega časa, kjer je po dolgotrajnem delovanju, začenši s semenskim zrnom, preko stebla in listov skozi najlepši del, ki je najbolj povezan s svetlobo, bil pridelan v zaključen kompleks ali celoto. Slikovito rečeno, lahko nanj gledate kot zaročni čas rastline, ko se ta, veseleč se svojih dosežkov, v svoji poročni obleki popolnoma predaja sončni in duhovno-stvariteljski svetlobi, potem ko je iz grobe materije mukoma in z borbo iztrgala vse zraven spadajoče snovi.
V predajanju zavesti o tem, kaj je dosegla, nežno ziblje svojo glavico v lahnem vetriču; vedno obračajoč se k soncu oddaja svoj vonj in dišavo, kot ustrezajoče svojega značaja, zraku, rastlinam, živalim in človeškim bitjem, ki jo obkrožajo.
Rastlina je v svojem poročnem okrasju. Kar je najbolj fino in najbližje povezano s svetlobo, je odeto v nežne liste, ki z množico majhnih sesalnih žil vsrkavajo svetlobe, kar je potrebno za njihovo na novo začeto delo. Kajti rastlina, ko je dosegla svoje poročno stanje, se tukaj ne zaustavi. Žene jo naprej, vedno višje in višje k drugim duhovnim namenom. Vselej se je moralo čistejše ločiti od grobega. Tako so iz semenskega zrna z razpadom zunanjega ovoja nastali prvi elementi, korenine, s katerimi se je notranji del semenskega zrna povezal s prstjo, ki ga je obkrožala. Tako potem korenine vsrkavajo prve elemente, potrebne za tvorbo, gnani navzgor so se sokovi stebla izboljšali tako, da so se oblikovali listi. In potem ko tisto, kar pripada steblu, lahko vsrka le steblo, kar pripada listom, pa le listi, je organizem preprostega zrna pognal kvišku še druge snovi, druge elemente, sončni svetlobi, svetlobi celotnega zvezdnega sveta in celotnemu duhovnemu vesolju naproti. Ta najfinejša snov, duhovno razvita iz materije, katero vsebuje razcvet ali cvet kot posledico zaročnega stanja, nadalje razvija oploditev in razmnoževanje. In zaradi tega mora vse, kar sem ustvaril Jaz, kar je neskončni Bog in Gospod samo enkrat priklical v bivanje, prav tako v sebi nositi klico večnega trajanja. Kajti samo takšne stvaritve so ustrezajoče Bogu, Meni in Mene vredne.
Tako kot naj bi bilo poročno stanje čas veselja ob dosegi nekega cilja, je tudi čas cvetenja v rastlinskem kraljestvu doba najsilovitejšega življenja. Takrat so vse lastnosti razvite in vsi živci in vlakna napeti in nestrpno pričakujejo trenutek, ko bo dosežena najvišja blaženost in najvišji cilj, in ko bo Božansko, Večno praznovalo največjo zmago.
To dejanje je prav zato tako pomembno in narava vsak najmanjši proizvod praznuje z vsemi svojimi sredstvi, ker je predpriprava za dejanje stvarjenja, ki ni materialno, niti zgolj duhovno, temveč je Bogu podobno.
Tako je rastlina prispela do trenutka, ko ona, ustvarjena, postane ustvarjalka.
Ali sedaj razumete vrednost razcveta in cveta, vi, ki tako na veliko zlorabljate te najvišje duhovne stvaritve, ne da bi kadarkoli, ko trgate rože ali cvetove, pomislili, kako duhovno ranite rastlino, kakor da bi ji zabodli nož v srce. Kajti to srce je preplavljeno z veseljem, blaženostjo, hvaležnostjo za svoj obstoj, ker je doseglo najvišjo duhovno stopnjo in začetek oblikovanja sadov.
Vi ljudje ste vsi topi, ne veste kaj se dogaja v najnepomembnejših procesih žive narave. Poznate samo svoje lastne občutke, se zmenite malo ali za nič za tiste vsega živalskega ali mineralnega kraljestva in nimate pojma o duhovnem življenju rastlinskega ali mineralnega kraljestva. Kljub temu vam pravim, da ima vse, kar sem ustvaril, duhovno življenje, življenje neskončnosti, neuničljivo Večno, ki, čeprav ga zanikate, vendar obstaja. Vendar to nežno, duhovno življenje lahko dojame le nežna, zelo fino oblikovana duša, ne pa ustvarjena bitja, ki, čeprav visoko postavljena v načrtu stvarstva, še vedno do ušes tičijo v blatu najnižjih poželenj.

Od tod mnoge razlage različnih naravnih proizvodov, naravnih zakonov in ureditev vsega ustvarjenega sveta, ki sem vam jih dal Jaz, da bi na široko odprli vaše duhovne oči in bi spoznali veliki duhovni svet, ki daleč nad materijo sega v prav vse, povsod deluje in tke. In povsod, celo v na videz najbolj materialnem, vam v milijonih različnih oblikah kaže duhovno stvaritveno zamisel večne Ljubezni.
Kar je bilo povedano o rastlinskem kraljestvu, o travni bilki, o njenem cvetenju, njenih sadovih, to velja prav tako za živalsko kraljestvo in človeški rod.
Tudi v zgradbi živalskega ali človeškega telesa je prav tako Božja iskra Mojega Duha položena v drobceno celico tista, ki potem začenši iz slednje tvori telo ter živčni in krvni sistem. Podobno kot pri rastlini v času cvetenja, izgradi tudi pri živali in človeku na vrhu njegovega okostja, navidezno kot cvet ali razcvet, možgansko maso. Tam je združena vsa inteligenca, vse Duhovno, ki je potrebno za življenje ter za oblikovanje in nadaljnji razvoj rodu.
Pri živalih to obdobje cvetenja pogosto zaznamujejo silovite borbe in velika vzburjenja v celotnem živčnem sistemu. Žival še vedno vodi Moja roka in samo ko pride čas parjenja, čuti v največji meri Mojo mogočnost, ki jo priganja k nečemu, o čemer nič gotovega ne ve, čeprav le-to pogosto sluti.
Nobeno stvaritveno dejanje se ne more nemoteno izvesti (se pravi brez močnega vzdraženja). To je samo dovoljeno poseganje v Mojo moč in seveda mora ta proces vplivati na vse življenjske organe tako, da se, čeprav so zmes materialnega, vendarle lahko ponovno osvobodi nekaj duhovne snovi. Ta pa ponovno vezana v materiji še vedno ima dovolj moči, da se postopoma razvije sama iz sebe in se lahko približuje duhovno višji stopnji.
Kot pri živali, kjer je čelo v glavnem bolj obrnjeno navzgor, so tudi pri človeku možgani s svojo zdrizasto snovjo, s svojimi vijugami sedež vseh duhovnih lastnosti, ki jih potrebuje duša. Služijo ji, prvič, da obstaja v nenehnem stiku z zunanjim svetom, in drugič, da tam z razvojem, s poduhovljanjem materialnega, pripravi duhovno-duševnega človeka kot prebivalca večnega Onostranstva, da se sam izpopolni in postane podoben Meni, kolikor njegov organizem in njegove duhovne zmožnosti to dopuščajo že na zemlji.
Kar je pri živali »nagon«, pri rastlini »zakon«, je človeku dano »svobodno« za njegovo lastno uporabo, da bi se lahko, čeprav zmožen največjih vzburjenj, naučil obvladovati svoja lastna čustva. S tem bo postal bitje enakovredno Meni, ki naj brez prisile nikoli ne bi prekoračilo mej moralnega zakona. Žal se slednje dogaja pri večini ljudi, a tudi posledice tega bodo ti morali nositi osebno.
Glejte, pri človeku so možgani tisti, v katerih se misli in občuti vse vzvišeno. Možgani so sedež duhovnih lastnosti, vendar ne bi mogli obstajati samo zase, če jih ne bi, kakor tudi vse druge organe, neprestano ohranjal v delovanju drugi živčni kompleks. Ta živčni kompleks poznate pod imenom »sončni splet«, ali pleksus, ali živčni center, ki opravlja spontane gibe. Tamkaj je pravzaprav sedež duše. Od tam oblikuje in tke telo, ga vzdržuje in popravlja tam, kjer je poškodovano in pospeši bitje srca, ko je človek čustveno ganjen, ob žalosti in veselju.
Od tam z govorom in pogledom sporoča zunanjemu svetu, kaj se dogaja znotraj, tamkaj pa se duhovno prebavlja, kar je preko ušes in oči prodrlo v notranjost.
Kakor je rastlina preko svetlobe, z njenim vplivom in njenimi žarki, povezana s celotnim duhovnim svetom ter uživa svoj čas blaženosti, svoje zaročno stanje, prav tako človek, bližajoč se svojemu času cvetenja, uživa ta vpliv njega obkrožujočega višjega duhovnega sveta, ki v njem in zunaj njega živi, tke in vse vzdržuje. Tako rastejo občutki prve ljubezni, vzbujanja stanja, ki poskuša popolnoma zatreti materialno življenje. In to stanje, opisuje grški mislec Platon kot najvišje stanje v človeku, ki vam je poznano tudi kot »platonska ljubezen«.

Prav zares, na takšen način naj bi se prva ljubezen razumela. Kajti to je vrhunec človeške narave, ki sili k svaritvenemu dejanju zaploditve novega bitja, ki pa naj nebi postalo materialni, temveč duhovni proizvod.
Povsem naravno je, da morajo z intimnim stikom teles najlepše iluzije izginiti. Nisem vas namreč ustvaril kot breztelesne duhove, temveč kot zemeljska človeška bitja. To naj bi to, kar so okusila kot duhovna bitja, kot zemeljska bitja vsadila kot klico v novo obstajajoče bitje!
Ta ljubezen, ta občutek ugodja, ta blaženost, ki zbližuje oba spola, naj bi bila zgolj spodbuda za stvarjenje bitja, ki mu je tudi namenjeno, da Mi nekoč postane podobno!
Da se takšna bitja spočnejo, je najprej potrebno najvišje duhovno dostojanstvo samo, da bi bil rezultat vreden svojega Stvarnika! –
Vaše socialne okoliščine, vaše nizke strasti so največkrat preprečevale, da bi bila ta prva ljubezen hkrati tudi zadnja na zemlji. Vaša poželjivost pa je z zlorabo vaših nagonov že davno tega ustvarila svet, katerega prebivalci, komaj rojeni, že hitijo smrti naproti. Večina ljudi obeh spolov se je namreč bojevala s pomanjkanjem, bedo in razočaranjem, iz dolgočasja zaplodila otroke, ki so podobni svojim staršem in jih bodo v vsem posnemali. Tudi oni bodo na pragu smrti prav tako malo kot njihovi starši vedeli, zakaj so bili rojeni in zakaj morajo umreti.
Zagotavljam vam, Moji ljubi otroci, Jaz sem ustvaril popolnoma drugačen svet, kot pa ga vidite sedaj. Ljudem sem dal najlepše oblike. Z njegovim cvetom ali razcvetom (možgani) sem ga postavil nasproti celotnemu vesolju, vdahnil vanj zmožnost, da s poletom misli prodre preko vseh vesoljnih prostorov vse do Mene. Obdaril sem ga z organi, ki mu dopuščajo, da materiji navkljub občuti prisotnost duhovnega, velikega vzvišenega sveta, ki je, čeprav daleč iznad njega, vendarle le v njenem samem. Dal sem mu čutila, oči, s katerimi lahko opazuje Moja čudesa, ušesa, s katerimi lahko posluša Moja sozvočja, in jezik, da razkrije svojo celotno veliko duhovno notranjost svojim soljudem. Kajti kakšen smisel bi imelo vse videno, vse slišano, brez medsebojnega sporočanja?
Tako sem postavil človeka tukaj na vašo majhno zemljo kot gospodarja te zemeljske oble, da se ne bi mogel pritoževati, da ga mačehovsko obravnavam. Z Mojim nekdanjim sestopom sem mu dal in zapustil nauk, ki že sam po sebi zadostuje, da za vse večne čase spominja celotno človeštvo na njegovo dostojanstvo.
Obdaril sem ga z duhovnimi darovi, da bi vse na tej zemlji koristno uporabil za svoje materialno življenje, da le-to ne bi bilo ovira razvoju duhovnega.
Dal sem mu svobodo; lahko samostojno dela in sodi in lahko izbere, kakor hoče.
Takšnega sem ga namestil na to zemeljsko oblo kot edinega gospodarja, in kako je on vse zlorabil: svoje telo, svoje okolje in njemu podrejeno rastlinsko in živalsko kraljestvo. In sedaj sem zanj celo odprl duhovno kraljestvo, mu pokazal, medtem ko je še vedno v mesu, kar naj bi se naučil šele po smrti, in še vedno je vse zaman!
Še vedno se obnaša kot blaznež. Ubogajoč samo svoje najnižje strasti, vdajajoč se samo svojim posvetnim koristim, zanika in taji Mene, Moje zakone, tepta celo človeško dostojanstvo. Tako bo moral sam nositi posledice, ki bodo prav gotovo temu sledile.
Ustvaril sem to majhno zemljo, kakor tudi velike sončne in vesoljne oble, v popolnoma drugačne namene, kot si to domišlja človek.
Ustvaril sem Moje celotno vesolje, da bi bilo veliko sozvočje sfer, kjer naj bi vse dihalo ljubezen, ne pa da s sovraštvom in zavistjo drug preganja drugega, ali kjer nekdo zaradi sebičnosti zasužnji in pobije na tisoče svojih sodržavljanov.
No ti lepi občutki, ki sem vam jih pripravil v rastlinah, rasti, cvetenju in oplojevanju ter jih potrdil celo v človeških bitjih in živalih, niso zaman položeni v vaše srce. Moj svet mora in bo znova postal takšen. Kajti

kar se pregreši proti Mojim zakonom, se kaznuje samo po sebi. In celo, ko se sedaj Jaz Sam neposredno obračam na vas maloštevilne, se tudi to dogaja samo zato, ker obstaja velika razlika med Mojo besedo in besedo človeških bitji. Šele potem, ko človeštvo s svojim lastnim nespretnim ravnanjem privabi mnoge katastrofe, postane voljno in zmožno vsrkati boljše stvari. Takrat bo pripravljen material, s katerim se bo lahko ponovno zgradila stara, dolgo pozabljena zgradba duhovnega človeškega življenja, in sicer ne začasno, temveč trajno!

Takrat bo drugačen rod zaplodil drugačne otroke, ponovno bo čutil ljubezen, kakršno sem jaz Sam vsadil v njihova človeška srca. In spominjajoč se svojega lastnega dostojanstva, ne bo zlorabil nobeno lastnost, s katero sem ga Jaz obdaril, temveč jo bo modro uporabljal.

Ta svet bo ponovno postal to, kar je nekoč že bil: Raj, kjer bo prevladovala samo ta lastnost, ki edina izgrajuje Moj celotni Jaz. Tam se bo dajala »ljubezen« in sprejemala »ljubezen«. Takrat bo dano pravo merilo zemlji in njenim prebivalcem, glede na katero so vedno zavzemali takšno duhovno pomembno mesto v širni verigi vsega Mojega stvarstva.

Zatorej rastite, Moji otroci! Odprite svoje oči ne samo fizično, temveč tudi duhovno! Prepoznajte, da ima vse okoli vas, celo rastlina ali travna bilka, katero pogosto nepremišljeno poteptate z nogami, duhovno življenje. Prepoznajte, da je za to navidezno ovojnico celo najbolj drobcene stvari, nekaj neznanega. Nekaj, kar je neprestano zaposleno s prispevanjem k velikemu načrtu izpopolnitve in vračanju vseh najmanjših delcev, ki sem jih nekoč razposlal za njihovo preizkušnjo pred eoni časov, nazaj k Meni.

Vsako sekundo na milijone bitij preide v Duhovno in vsako sekundo se znova na milijone bitij materialno utelesi. Vse oblikuje verigo, in kakor je pri vodnjaku na vleko, v katerem gre eno vedro navzgor, drugo navzdol, je tako tudi v prostoru stvarstva, kjer si minevanje in nastajanje nenehno podajata roko!

Na vaši zemlji ni kraja, kjer bi bil nenehno dan ali nenehno noč. Sončni zahod v enem predelu je vzhod v drugem. Tukaj se ljudje utrujeni od dela odpravljajo k počitku, tam pa isti sončni žarek, ki zadane vaše utrujene oči, prebudi še zaspanega k novemu delu. Tako je tudi v Mojem stvarstvu. Med rastjo, cvetenjem in novimi stvaritvami, gre ura časov vedno svojo pot. Toda le duhoven človek lahko dojame to večno stremljenje k najvišjemu cilju. In le duhovnemu raziskovalcu in vnetemu opazovalcu Moje vidne narave je lahko dan ključ, s katerim tudi za tem materialnim preoblikovanjem odkrije veliki duhovni proces, ki bo dejanska glavna točka, pranačelo in končni cilj vsega ustvarjenega!

Vedno znova in znova vam govorim in kličem: Vzdignite se nad svoje zemeljsko-posvetno in razumsko znanje! Naj vas Moje besede ne navdušijo le za nekaj trenutkov, temveč jih za vedno obdržite v srcu. Kjerkoli hodite, kjerkoli ste, naj vas spremlja misel, da ni vse takšno, kot se zdi, in da obstajajo »zakoni«, ki jih nihče ne more nekaznovano kršiti.

Razumite milost, ki leži v Mojem neposrednem sporočilu! Potrebno jo je jemati veliko bolj resno, kot o tem običajno razmišljate. Kajti vsako zanemarjanje, vsaka mlahavost, vam bo prinesla vašo lastno kazen.

Že pred več kot tisoči leti sem Mojim učencem zaklical: »Bedite in molite«, da vas ne bi podjarmila vaša lastna poželenja in vas zasužnjila, medtem ko ste bili rojeni, da postanete gospodarji!

Pri vas je suženjstvo tako osovraženo, vsi bi bili radi svobodni. Povsod se grajata suženjstvo in tiranija, a kljub temu, kdo pa je največji tiran sedanjega človeštva, če ne njegova lastna poželenja!

Človeštvo je že dolgo tega zapustilo prestol, na katerega sem jih vse postavil. Samo posamezniki še vedno dojemajo, kaj sem nameraval s človekom. Vendar so ti še vedno preslabotni in premalo številni, da bi lahko odločilno vplivali na usodo celotnega človeštva. Toda bodite potrpežljivi! Tudi tukaj se bosta pokazala rast in cvetenje, in tudi popek duhovnega spoznanja se bo še odprl. In tako kot roža daje svoj med kot hranljivi sok celotni množici drugega sveta (živalskega sveta), bo tudi ta popek, sijoč v najbolj

veličastni svetlobi in najlepših barvah, podelil sladkost svoje vsebine tisočim, ko bo poprej použita grenkoba.
Tako, Moji otroci, vzemite to besedo kot nadaljevanje zadnje in jo osvojite. Jaz vam je nisem dal samo zato, da jo preberete, temveč, da se po njej ravnate!
Upoštevajte, da čas beži, in to veliko hitreje kot slutite. Ure, dnevi, leta tečejo, in marsikdo bo dosegel konec svoje življenjske poti mnogo prej, kot je mislil.
Trudite se, da ne bi bilo prepozno in ne boste morali šele na onem svetu s težavo doseči to, kar je bilo tukaj tako obilno streseno v vaše naročje.
To je beseda za opozorilo in za ravnanje po njej! Amen

Gottfried Mayerhoffer: Skrivnosti življenja (str. 216 - 225)